



Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 7. Solatia humana, & terrena, non quære.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

in insulam Patmos; in qua, destitutus humanae consolationis confortio, divina invenit allocutionis consolationibus relevati.

Vincenti dabo manna absconditum. Apoc. 2. 17. Contemnti carnalem consolationem dabo spiritualem: respuenti terrena, & exteriora bona, ostendam coelestia, & interiora charismata; quae merito sui excedunt omnia alia delectamenta. Gerson, ep. invit. ad spiritualem profectum.

§. IV.

Solatia divina non miscentur humanis.

Fiat firmamentum in medio aquarum, & dividat aquas ab aquis. Gen. 1. 6. S. Chrystost. legit: fiat *paries*. Intercedat murus, qui secernat aquas, ne alia cum aliis communicent. Hugo de S. Viç. ait: ex his aquis, alias esse Symbolum voluptatis, alias typum consolationum Spiritus S. Fiat ergo paries, & dividat aquas ab aquis: quia fieri nequit, ut delicijs Spiritus S. fruatur, qui nimis diligens procurator est sui corporis. Did. Niss. d. 2. Quadr. §.

Secus. Matth. 171. Qui gaudere vult favoribus, & delicijs Dei; necesse est, ut illum Iolum quarat. Id. ib.

Deficiente vinum. Joan. 2. 3. Sicut Christus D. non tribuit suum novum vinum, ac miraculosum, donec vinum nuptiale deficeret, defectusq; à ministris agnitus fuisset: sic ordo charitatis exigit; ut antè deficiat in corde vinum carnalis amoris, quam tribuatur vinum spiritualis dilectionis. De Ponte in Cant. 2. Eph. 35. §. 3.

Quem Mundus non potest accipere. Joan. 14. 17. Mundum hic appellat amatores Mundi. Quare autem Paraclitum hunc spiritum veritatis non possunt accipere immundi amatores Mundi? videlicet quia consolationem suam habent; quia non lugent; quia de peccatis suis, quorum hic Paraclitus remissor est, non dolent. S. Rupertus l. 11. hic.

Si non abiero, Paraclitus non veniet ad vos. Joan. 16. 7. Si Apostoli, adhuc carni Dominice inhaerentes, quae sola Sancta (quia Sancti Sanctorum erat) Spiritu S. repleti nequiverunt; donec tolleretur ab eis. tu carni tuae (quae sordidissima est, & diversarum spurciarum phantasys repleta adstrictus, & conglutinatus, illum meracissimum spiritum te posse putas suscipere; nisi carnis istius consolationibus funditus renuntiare tentaveris. S. Bernardus. 3. in asc. D. Si Christi humanitas impedimento perfecto amoris; quid caetera creaturae facient, si eas inordinate ames. Did. Niss. D. 4. Pasch. §. 4.

Delicata est divina consolatio; & non datur admittentibus alienam. S. Laurent. Just. de Continentia c. 4. Sicut vas plenum aqua non potest capere vinum, nisi prius effundatur aqua: sic cor humanum, dum plenum est vanis cogitationibus, & desiderijs pravis, non potest recipere Christi consolationes. Hugo Card. in Gen. 45.

Flamma, juxta quam aqua. Lem: *Non miscentur.* S. Bernardus ep. 2. quomodo ignis & aqua, simul esse non possunt; sic spirituales, & carnales, deliciæ in eodem se non patiuntur. Picinelli.

§. V.

Solatijs etiam divinis disce carere.

Navicula autem in medio mari jactabatur fluctibus. Matth. 14. 24. Nunc rursus Discipuli fluctuant, ac periclitantur, sicut & prius. Verum tunc quidem cum essent imperfectiones, aderat & ipse ad consolationem; quanquam dormiebat. Nunc vero, cum jam profecissent, aberat: ut, nusquam habentes consolationem, efficiantur fortiores. Theophylactus hic.

Nondum ascendi ad Patrem meum. Joan. 20. 17. Instruitur Ecclesia militans, ut nec in hac vita in Christo praemia beatitudinis quaerat, neque consolari; sed tribulari, affligi, crucifigi, & privari amenitatibus sensualibus: decorari virtutibus appetat super terram; beatificari vero cum Christo in coelestibus apud Patrem. Sim. Cass. l. 14. de resurr. salvat.

Vera paupertas spiritus, in eo sita est, & nullam in oratione consolationem, aut gustum; sed duntaxat in laboribus, & doloribus; idque ex amore ejus, quod perpetuo in iisdem vixit, quaerat. Ex humin. S. Theres. c. 22.

§. VI.

Miscellanea de divinis solatijs.

Egressus Cain à facie Domini habitavit profugus in terra - Eden. Gen. 4. 16. id est in *locum deliciarum*, Miseri homines, perditis spiritualibus consolationibus, quaerunt solatium in vanis, & caducis. Hugo Card. in Gen. c. 11.

Loquimini ad cor Jerusalem &c. Il. 40. 2. Loqui ad cor Jerusalem, idioma scripturarum est: qui enim moerenti loquitur, & blandiens consolator est; ad cor loqui dicitur. S. Hieron. hic.

Quis opus habemus. Et quidquid nobis nunc exhibet Deus, cum prospere exhibet; non est gaudium beatorum, sed consolatio miserorum. S. August. in Pl. 143.

Statuamus aequè, tam in monte Calvariae, quam in Thabor dicere: bonum est me tecum esse Domine; sive in cruce moriaris, sive gloria refulgeas. S. Franc. Salef. Philoss. p. 4. c. 13.

§. VII.

Solatia humana, & terrena, non quaere.

Venite, & sub umbra mea requiescite. Judic. 9. 15. Contra rationem sibi cupiunt umbram, & inveniunt dignissimè flammam. Naxera in Job. 23. §. 26.

Quis-

Quisquis in se gaudere appetit, eò ipso jam in luctu est, quò à vera lætitiã recessit: vera itaque lætitiã mentis, Creator est. Dignum itaque est, ut in se homo semper mœtiores inveniat; qui, derelictò Creatore, in se gaudium quærebat. S. Gregor. mor. l. 12. c. 14.

Universos, qui Deum non habent, pecunia, amicitia, gloria, facultates Mundi, servi, & quæcunque bona sunt corporalia; non possunt consolari intrinsecus. S. August. conc. 2. de 2. p. Pl. 36.

Quibus assimilabimus homines generatio-

nis hujus? aut quibus comparabimus illos? quos videmus, à terrenis, & corporalibus, consolationibus avelli, separarique non posse. Perfectò similes sunt his, qui submersi periclitantur in aquis. Nimirum videas eos tenentes tenere; nec ullâ ratione deferere, quod primum occurrit manibus, quidquid sit illud: licet tale sit aliquid, quod omnino proficere non possit. S. Bernardus. de Adv. D. l. 1.

Grave est, & vix ferendum: invenire pro consolatoribus calumniatores. Isidorus Clarius l. 1. or. 19.

TITULUS XXIX. SOLLICITUDO VANA.

§. I.

Symbola.

Dimisit corvum. & non revertèbatur. Gen. 8. 6. 7. Corvus non redit à negotiis corporalibus, & sæcularibus; quasi ab aquis, & cadaveribus. S. Thom. Aqu. hic.

Ecce ego immittam in te -- omne genus muscarum. Ex. 8. 21. Muscis Ægyptus percutitur: quia eorum corda, qui hoc sæculum diligunt, desideriorum suorum inquietudinibus feriuntur. S. Isidorus c. 14. hic. Musca insolens, & inquietum, animal est: in qua quid aliud, quàm insolentes curæ desideriorum carnalium designantur? V. Beda hic. Musca canina significat curam sæculi. Undè Gregorius: nihil laboriosius, quàm terrenis desiderijs æstuarè; nihil inquietius, quàm in sæculo nihil appetere. Ideo Israel custodiam Sabachii accipit in munere; Ægyptus percutitur muscarum multitudine. Hugo Card. hic. E pulvere Ægypti Moysis virgâ percussò, innumerabiles sciniphes geniti sunt. Ex. 8. 17. Qui Ægyptios die, ac nocte, vexando pungebant. Hoc terrenarum possessionum pulvis habet; quod innumerabiles curas pariat. Diez Divitiarum.

Defecerunt sicut fumus. Pl. 101. 4. Fumo sunt humana negotia comparanda: nihil enim ita oculos animæ contristat, ac turbat; ut sæcularium conditio curarum. S. Chrysof. hom. 2. in Matth. 1.

Expoliavi me tunica meâ. Cant. 5. 3. Exui me curis, & occupationibus istius sæculi. S. Thom. Aqu. hic.

Tunica occupationes hujus sæculi figuratè denuntiat. V. Beda hic.

Videns autem Jesus turbas. Matth. 8. 18. Turbæ sunt multitudo curarum temporalium, quæ turbant animam ex omni parte. *Circum se;* sollicitudo enim temporalis tur-

bat à parte anteriori, ut non querat aeterna, quæ sunt anteriora; sicut dicit Apostolus Philipp. 3. 13. Posteriorum oblitus ad anteriora me extendo, & parte posteriori; ut non recogitet vita præteritam; pro qua dolere deberet; quia malè vixit. A parte dextra; nè cogitet de gaudijs cæli: à parte sinistra; nè cogitet de pœnis Inferni. Hugo Card. hic.

Transibat per mediam Samariam, & Galileam. Luc. 17. 11. Galilæa interpretatur rota. Est autem triplex rota. Prima est sollicitudo mundana, quæ rotantur avari de prosperis in adversa, de summis ad ima, de lætis ad tristitia; & è contrario relabentes &c. Hugo Card. hic.

Unaquæque Mundi hujus actio, mola est; quæ, dum multas curas congerit, humanas mentes quasi per gyrum vertit; atque ex se quasi farinam projicit: quia, seductò corde, semper minutissimas cogitationes gignit. S. Gregor. moral. l. 6. c. 11.

Hyems est, cura verum temporalium, atque hyeme tristior. Neque enim hic rigor, aut pluvia, nascitur, aut lutum gignitur, & profundus limus: sed quod est his omnibus gravius; gehennam gignit hæc hyems, ac gehennæ mala. Et quemadmodum in vehementi rigore congelascunt membra, suntque mortua: itidem & in peccatorum hyeme horror animæ nihil suorum officiorum peragit; concreta velut à rigore conscientia.

Quod corpori frigus est, hoc est animæ mala conscientia. Unde & timiditas nascitur. Chrysof. hom. 7. in 2. Cor. 3. 2.

Quomodo telæ aranearum vim ventis non susceperint; ita nec anima, hujus vitæ curis dedita; nec homo animalis poterit unquam suscipere gratiam spiritus; ab illis enim nihil distant nostræ cogitationes. S. Chrysof. hom. 34. in ep. ad Ephes.

Sicut

671

con-
nem,
quod,
dum
amo-

r.
non
gu-
are,
Dei:
cum
2. 5.

stis,
quod
tio-
c. de

nt,
s ab
cir-
pen-
nan-
fia:
llis.
elo-
gnæ
tus.

Se-
ad-
an-
in
in
or;
de
im
vi-
nit.
io-
na-
gi;
n,
ur.

ni-
n-
lis
n.
n-
e-

od
as
ui
ni-
ex
o-
e,
9.
er.
ui